

[Alfred Andersen]

dog knyttet sammen med et andet forslag, som gik ud på, at de, som ikke var lønmodtagere, skulle pålægges et kvartals ekstra skat. Der kunne være nogen social balance i et sådant forslag, hvis noget lignende var sket her, men det er der som sagt ikke tale om denne gang. Lønmodtagerne skal betale hele samfundets krise.

Foruden den her omtalte sociale uretfærdighed er der mange skjulte poster i finanslovsforslaget, som på grund af skattefradragsreglerne ikke er sådan lige at slå ned på, men også her er der milliardbeløb, som bliver overflyttet til forkerte lømmer.

Vi er derfor ikke tilfredse med finanslovsforslaget. Det er, som om man vil bruge arbejdsløsheden til at lægge psykisk pres på alle lønmodtagerne og fortælle dem, at de er skyld i den store arbejdsløshed; de højere lønnede må imødesee en reallønsnedgang. Jeg er opmærksom på, siger finansministeren, at det ikke umiddelbart er populært, men på den anden side er jeg overbevist om, at ønsket om at bringe flest muligt i arbejde vejer langt stærkere i befolkningen end de kræfter, som søger at fremme egoisme og selvtilstrækkelighed. Igen en appel kun rettet til lønmodtagerne; man savner en lignende appel til den formuende del af befolkningen.

I øvrigt tror jeg, vi skal erkende, at arbejdsløsheden ikke er noget, man afskaffer ved løntilbageholdenhed eller ved offentlige tilskud, for vi oplever jo, at medens arbejdsløsheden stiger, er det samme tilfældet med produktionen, og det skal nok vise sig fremover, at der vil ske en mærkbar stigning i produktionen, som den moderne teknik vil klare uden at ansætte flere folk. Derfor er det nok bedst at erkende, at lønnen ikke er det afgørende for beskæftigelsen, men derimod arbejdstidens længde. Vi kan ikke i en tid, hvor de tekniske vidundere vrimler frem, blive ved med at opretholde 40 timers arbejdsugen, og vi kan heller ikke blive ved med at opretholde den store arbejdsstyrke. Skal vi derfor gøre noget virkeligt for at få folk i arbejde, må vi have nedsat arbejdstiden. Vi kan også her lovmæssigt ændre lidt på arbejdsstyrken, vi kan forbedre pensionsreglerne, sådan at folk, hvis de ønsker det, kan komme på pension med nedsat pensionsbeløb, og vi kan have noget med en fleksibel pension. Vi må regne med, at det er nogle af disse veje, vi skal gå for at få folk i

arbejde. Vi må også kigge på uddannelses-sektoren, om ikke man skulle afskaffe adgangsbe-grænsningen.

Nu har jeg set i finansministerens redegørelse, at der fra 1972 til 1975 var en nytilgang til arbejdsmarkedet på 7.500, men i 1975-76 var der en tilgang på 35.000. Nu siger man ikke, hvor denne tilgang stammer fra, om den skyldes netop denne adgangsbe-grænsning, fordi der på denne måde er flere, som i stedet for at få en uddannelse er blevet arbejdssøgende og så enten er blevet arbejdsløse eller har erstattet andre på arbejdsmarkedet. Derfor må man også sige, at denne større arbejdsstyrke på arbejdsmarkedet kunne begrænses ved at afskaffe adgangsbe-grænsningen.

Så skal vi naturligvis have nogle flere offentlige arbejdspladser, og derfor er vi særlig glade for det forslag om energipolitikken, som finansministeren lægger op til. Uden at henfalde til overbudspolitik, som man også kan få skyld for, ville vi gerne have haft, at man satsede noget mere på alternative energikilder, for vi er modstandere af atomkraft, og vi mener, at skal vi forhindre brugen af atomkraft, må man satse meget stærkere, end det er gjort indtil nu, på nye energiformer. Endelig er vi også af den formening, at hvis man virkelig satser på nye energiformer, ville der måske her være en viden, som man så kunne sælge.

Man har meget diskuteret erhvervslivets besværligheder, og hvordan man kan få mere kapital til erhvervslivet. Derfor er det muligt, man skulle finde på andre styringsmekanismer. Vi ved alle sammen, at der ledes megen kapital fra erhvervsvirksomheder over i andre, mere rentable erhverv, fordi der er større penge i at spekulere i jord, i obligationer, valutakurser osv. Man trækker ganske simpelt penge ud af erhvervslivet, og derfor kunne der måske være grund til at se på disse forhold, jordspekulation og andre former for spekulation, om man måske skulle have en styringsmekanisme, så at denne spekulation kunne undgås. Pengene skal ikke tages fra erhvervslivet og føres over i disse spekulationsforetagender. Pengene må blive i erhvervslivet, og så er jeg helt sikker på, at erhvervslivet vil være meget mere rentabelt, end det er i øjeblikket. Det er nok en af de store årsager til dets problemer.